

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXXI. Ira viri Justitiam Dei non operatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Ira viri Iustitiam DEI non operatur.

11. **C**onsidera, quæ sit ratio, quâ S. Jacobus tibi nititur persuadere, ut sis tardus ad iram adhibendam, pro ut ostensum est in meditatione præcedente, nondum finitâ, ut in duos dies divideretur pabulum, quod uno sumptum facile oneraret. Ratio est, quia Ira nunquam operatur quidquam boni. *Ira enim viri Iustitiam DEI non operatur.* Primâ fronte videri hoc potest cum exaggeratione dictum: sed expende voces, & cum videris, quàm sint iustæ, disce demissè venerari locutionem Divinam. Certum est cuncta bona, ad quæ suis operationibus tendit Ira, reduci ad unum genus Iustitiæ, nempe vindictivæ. Attentè considera, & videbis hoc illam poscere, nempe vindictam, quamvis non semper poscat iusto titulo, sine, modo, aut tempore iusto seu opportuno. Quibus politis, in ijs operibus vel Ratio Iræ, vel Ira Rationi prævalet. Si Ira prævalet Rationi, verum est illa opera Iræ tribui tanquam causæ principali, & ideo aliquam excusationem habere tanquam impetu potius quàm cum advertentia facta. Sed non sunt opera Iustitiæ, quia Iustitia non est, in qua non observantur sigillatim omnes regulæ rationis. Et sic in tali casu benè pronuntiavit S. Jacobus, cum

dixit: *Ira viri Iustitiam DEI non operatur*, dum insuper operatur *contra Iustitiam*. Quodsi contra in operibus Ratio prævalet, tunc est illa esse opera Iustitiæ, sed sunt opera, quæ tribuuntur Iræ, tunc causa est minùs principalis, tribuuntur rationi, cum in eorum genere, ut constat, actiones tribuuntur causæ principali, Duci non militi, Pœniti non magistratui, Domino, non Ministro, Architecto, non opifici. Sic etiam ad rem nostram divine operationis ait S. Jacobus, cum dixit: *Ira viri Iustitiam DEI non operatur*, quia non est *Ira viri*, quæ tunc operatur *Iustitiam DEI*, est Ratio viri, quæ utitur in liberta est, quis non videt, quamquam sit, ut sis tardus ad iram, et si bonum moveri videaris, modoque bonum quippe quod in eâ non debeat remissam collocare, sed in Ratione: hoc est, in quocunque negotio, etiam in proximæ gloriæ Divinæ, non debes propuè spectare illum zelum, quem tenet illum impetum, illum impulsum, sed cui plus subest, illud debetum Rationis, aliàs sæpe putabiste facere opera zelosi, & facies furiosi.

2. Considera, quare nihilominus S. Jacobo non fuerit satis dicere: *Ira viri Iustitiam non operatur*, sed aliquando insuper voluerit *Iustitiam DEI*. Ratio

est, quia Justitia humana, ut recta sit, debet, quoad fieri potest, reddi similis Divinae. Hoc posito, si etiam ira viri esset illa, quae operatur Justitiam, saltem operari non potest Justitiam illi similem, quam operatur Ira DEI, nec quoad modum operandi, nec quoad actum, non quoad modum; quia Ira Divina, si ita possit appellari, non est aliqua affectio, qualis est Ira humana, sed simplicissima voluntas puniendi eum, qui meruit. & ideo semper operatur Justitiam suam cum serenitate, pace, quiete, tranquillitate summâ, cum ejusmodi voluntas nullam DEO offerat vel minimam perturbationem. Tu autem Dominator virtutis cum tranquillitate judicas. Sap. 12. v. 18. at Ira humana, ut constat, est aliqua affectio animi, & quidem vehementissima, quae nunquam surgit sine magna commotione sanguinis & spirituum circa cor, unde emittuntur vapores ad mentem usque, quam facillime inumbrant, & ideo vix unquam est sine gravi totius hominis perturbatione. Conturbatus est in ira oculus meus, anima mea, & venter meus. Pl. 30. v. 10. & en, quomodo Ira viri non possit quoad modum operari Justitiam similem Divinae, quia non potest operari tranquillè, sed neque talem operari potest quoad actum, quia, dum Ira Divina non est nisi, quam diximus, simplex voluntas puniendi, locum relinquit misericordiae, quantum voluerit, exercenda etiam, quando utitur Justitiâ, unde Justitiam Divinam magna semper comitatur miseratio. Numquid continebit in

ira misericordias suas? Pl. 76. v. 10. Ac in Ira viri locum non habet miseratio, eam respuit tanquam omnino sibi contrariam, donec assecuta sit terminum, qui ipsi justus videretur. Ira non habet misericordiam, nec erumpens furor, non Ira desuens, sed ira erumpens. Prov. 27. v. 4. Et idcirco Ira viri operari non potest, nec quoad actum suum, Justitiam similem Divinae, hoc est, Justitiam, cui misceatur misericordia, sed vult plenam, atque perfectam. Ut adeo verissimum temper sit, quod Ira viri, non solum hominis, sed & viri, hoc est, hominis etiam summè digni, non operetur Justitiam DEI ullo modo, solo Christo excepto, qui equidem fuit verus homo, sed & verus DEUS. Itaque, si fieri posset, oprandum esset homini, ut posset sine Ira omnem suam operari Justitiam, prout illam propriè operatur DEUS, sed quia ob perfectionis defectum raro illam exerceret magno cum vigore, imò ut plurimum foret languidus, segnis, remissus, Iram sanè in auxilium advocet, cum necesse est, sed advocet, quam minimum potest, sit tardus ad iram, hoc est, ad iram adhibendam, ut exercere possit Justitiam quam simillimam Divinae, id est, placidam, & misericordem, misericordem quoad actum, placidam quoad modum.

3. Considera, quomodo omnis superior, maxime religiosus, qui aliis debet esse norma perfectionis, debet semper habere in cellula sua descripta hæc verba: Ira viri Justitiam DEI non operatur, quia ita semper ante oculos posita securum facerent, ne unquam

pateretur excidere animo. Teneatur
 ille, quantum potest, satagere, ut Iusti-
 tia sua sit similis Iustitiæ DEI, cuius vi-
 ces agit, ideo caveat, ne unquam Ira
 vel mentem turbet, vel manum gravet.
 Rarò contingit emendari subditum cæ-
 pœnâ, quam videt injungi à superiore
 cum Ira hominis, hoc est, cum tali in-
 ordinatione, tali severitate, ut commo-
 tionem indicent. Tunc emendatur,
 quando advertit se equidem puniri,
 sed absque ira. *Supervenit mansuetu-
 do, & corripimur.* Pl. 89. v. 10. quod
 tunc contingit, quando notat, si à su-
 periore castigetur, ideo hoc fieri, ne
 defit officio velut alter Elias puniendi
 filios errantes, idque faciat modis sua-
 vibus, & pœnis moderatis. Id autem
 tempore Iræ oppidò difficile est. Itaque
 si superior existas, tunc nunquam pœ-
 nam ullam injunge, expecta, dum sub-
 fidat ira quamvis justissima. Nec op-
 ponas exempla Phinees, Moysis, Mara-
 thiaz, qui in summo suo furore etiam
 festinârunt ad necem peccantium, quia
 imprimis notandum est, id eos fecisse

in casibus gravis scandali, qui cog-
 nant promptum remedium, quibus
 lum esse potuit, quod magnanimi-
 teret terrorem. Deinde ne peccati
 in his casibus operatos ut homines
 solius luminis naturalis, operati sunt
 instinctu quodam & clara luce cog-
 niti, quæ illis tunc significabat volun-
 tem Divinam. atque ideo illorum tu
 non erat *Ira viri*, erat Ira altioris spi-
 ritus, qui incitabat ad operam
 magis quam imitanda maxime boni-
 tatis, quales nos sumus. Quod si su-
 perior non sis, sed merus subditus, non
 idcirco omittendum, quin sentias
 superiore tuo etiam iram, quæ tibi
 rùm consentanea rationi videtur
 id quoque status tuus à te tempore, at-
 rascaris, & si te puniri cogno, tunc
 ira viri. *Non vos defendentes cogitatis,
 sed date locum ire.* Rom. 12. v. 19.

Tunc
 das locum iræ superioris, quo-
 do suum illi cursum reus-
 quis, nec te op-
 ponis.

